

РЕШЕНИЕ

№ 1246

гр. Пловдив, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Величка З. Запрянова Въззивно гражданско дело № 20225300501757 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от П. В. Н., ЕГН *****, с адрес гр. П*, ул. „***“, против решение № 260301/09.05.2022 г., постановено по г. д. № 6068/2020 г. по описа на РС Пловдив, с което е признато за установено в отношенията между страните, че жалбоподателят не дължи на Н. П. Н., ЕГН *****, представляван от законния си представител – неговата майка В. В. П., ЕГН *****, сумата от 1000,00 лева (хиляда лева) – главница, представляваща общ размер на платена и присъдена в полза на Н. П. Н. издръжка в размер на по 500,00 лева месечно, за периода от месец ноември 2016 г. до месец декември 2016 г. включително, за което вземане е издаден изпълнителен лист на 15.11.2017 г. по г.д.№ 3641/2011 г. по описа на РС Пловдив и е отхвърлен искът за разликата над уважения размер на главницата до предявения размер от 10 000,00 лева (десет хиляди лева), както и за периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2018 г., за което вземане е издаден изпълнителен лист на 15.11.2017 г. по г.д.№ 3641/2011 г. по описа на РС Пловдив, като са присъдени разноси за първоинстанционното производство.

По изложени в жалбата оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение се иска неговата отмяна. Сочи се, че години наред жалбоподателят е плащал издръжка за сина си в размер по – голям от определения, като имал предвид издръжката му за период напред.

Последното счита за категорично установено, както от приетата по делото съдебносчетоводна експертиза, така и в хода на образувано наказателно производство. От двете експертизи се счита за категорично установено, че издръжките за периода месец ноември 2016 г. до месец юни 2018 г. са платени авансово. Сочи се съдебна практика, в подкрепа на извода, че не съществува забрана за длъжника да изпълни предварително, като без значение е какво основание е записано в платежното нареждане, с което е заплатена издръжката. В тази връзка се поддържа неправилност на изводите на първостепенния съд, че след като в платежните нареждания не е изрично записано, че се плаща издръжка за бъдещ период, то се подразбира, че просто се плаща повече по морални подбуди. Поради изложеното се моли за отмяна на решението и вместо това уважаване на предявения установителен иск изцяло в размер от 10 000,00 лева. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил по делото отговор на въззивната жалба от Н. П. Н., представляван от законния си представител – неговата майка В. В. П..

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, против подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане в частта □ срещу първоинстанционното решение, с което е отхвърлен искът за признаване за установено в отношенията между страните, че П. В. Н., не дължи на Н. П. Н., представляван от законния си представител – неговата майка В. В. П., разликата над уважения размер от 1000,00 лева – главница, представляваща общ размер на платена и присъдена в полза на Н. П. Н. издръжка в размер на по 500,00 лева месечно, за периода от месец ноември 2016 г. до месец декември 2016 г., включително, до предявения размер от 10 000,00 лева, както и за периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2018 г., за което вземане е издаден изпълнителен лист на 15.11.2017 г. по г.д.№ 3641/2011 г. по описа на РС Пловдив. В останалата част, с която решение № 260301/09.05.2022 г., постановено по г. д. № 6068/2020 г. по описа на РС Пловдив се обжалва в частта, с която е признато за установено в отношенията между страните, че жалбоподателят не дължи на Н. П. Н., представляван от законния си представител – неговата майка В. В. П. сумата от 1000,00 лева – главница, представляваща общ размер на платена и присъдена в полза на Н. П. Н. издръжка в размер на по 500,00 лева месечно, за периода от месец ноември 2016 г. до месец декември 2016 г. включително, за което вземане е издаден, посоченият изпълнителен лист, въззивната жалба е недопустима и като такава, следва да бъде оставена без разглеждане, с оглед липсата на правен интерес за жалбоподателя да атакува първоинстанционното решение в благоприятната за него част, с която претенцията му е уважена.

Окръжен съд Пловдив, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439, ал. 1 от ГПК, предявен от П. В. Н. против Н. П. Н., ЕГН *****, представляван от законния си представител – неговата

майка В. В. П., за признаване на установено в отношенията между страните, че П. В. Н., не дължи на Н. П. Н., сумата от 10 000,00 лева (десет хиляди лева) – главница, представляваща издръжка за периода от месец ноември 2016 г. до месец юни 2018 г., включително, за което вземане, е издаден изпълнителен лист на 15.11.2017 г. по г.д.№ 3641/2011 г. по описа на РС Пловдив и е образувано изп. дело № 1320/2018 г. по описа на ЧСИ Петко Илиев, рег.№ 821 на КЧСИ, с район на действие - ОС Пловдив.

Претенцията е обоснована с твърдение, че въз основа на изпълнителен лист от 15.11.2017 г. по г.д.№ 3641/2011 г. по описа на РС Пловдив, по молба на В. В. П. - бивша съпруга на ищеца, е образувано изп. дело № 1320/2018 г. по описа на ЧСИ Петко Илиев, рег.№ 821 на КЧСИ, за събиране на сумата от 10 000, 00 лева, представляваща дължима текуща издръжка за периода от месец ноември 2016 г. до месец юни 2018 г. за сина им Н. П. Н.. По НОХД № 5598/2019 г. по описа на РС Пловдив, образувано по повдигнато на ищеца обвинение за престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК, обаче се установило, че ищецът е надплатил много по – висока сума от търсената му по изп. дело № 1320/2018 г. по описа на ЧСИ Петко Илиев издръжка за детето, за периода от месец ноември 2016 г. до месец юни 2018 г. Обосновава се, че доколкото твърденията от него факти на заплащане на периодичните задължения за издръжка, са настъпили след приключване на производството, по което е издадено изпълнителното основание за заплащане на периодичните задължения, а изпълнителните действия по изп. дело № 1320/2018 г. по описа на ЧСИ Петко Илиев срещу ищеца продължават, е налице правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за това, че ищецът не дължи исковата сума от 10 000,00 лева, представляваща издръжка за периода от месец ноември 2016 г. до месец юни 2018 г., по така издадения изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изп. дело № 1320/2018 г. по описа на ЧСИ Петко Илиев.

В подаден по реда на чл. 131 от ГПК отговор от Н. П. Н. - малолетен, чрез законния си представител В. В. П., искът се оспорва. Не се оспорва, че П. Н. и В. П. са били в брак, като след прекратяването му родителските права по отношение на роденото от брака дете Н. Н., са предоставени за упражняване на майката, като на бащата е определен режим на лични отношения и издръжка, която да заплаща за детето Н.. Сочи се, че в определен период от време ищецът е заплащал освен определената от съда месечна издръжка и сумата от 500,00 лева, но се твърди, същата да е допълнителна издръжка за някои от миналите месеци. В такива случаи майката В. П. подписвала по две разписки в месеца – една, в която декларира, че е получила в брой сумата от 500,00 лева за издръжка на детето Н. и втора разписка, в която декларира, че е получила допълнителна издръжка за детето Н. за съответния месец. Оспорва се допълнително платената издръжка в съответния месец да представлява предплащане на издръжка за бъдещ период, като се сочат подписани в тази връзка между родителите две писмени споразумения от 02.02.2018 г. и се поддържа в случаите, когато бащата е извършвал допълнително плащане на издръжка, то да се отнася за конкретния месец, в който е направено и да е в изпълнение на моралния му дълг.

За да постанови обжалваното сега решение, в частта, с която предявеният иск е отхвърлен, районен съд е приел, че заплатените в периода 27.06.2011 г. до 20.12.2016 г. допълнителни суми за издръжка, не представляват авансово плащане на бъдеща издръжка, доколкото от разписките, приложени по НОХД № 5598/2019 г. на РС Пловдив не може да се направи извод, че допълнителните плащания касаят някакъв бъдещ период, във всяка разписка е посочено, че платената парична сума се дава за издръжката на детето Н. за посочения в разписката конкретен месец, като този извод се подкрепя и от представените по делото две споразумения от 02.02.2018 г. подписани между родителите, изявленията на ищеца в едното от които, е прието за извънсъдебно признание, че дължи издръжката за периода октомври 2016 г. – януари 2018 г., включително. Прието е, че изводите на гражданския съд не са в противоречие с влязлата в сила присъда по НОХД № 5598/2019 г. на РС Пловдив, доколкото ищецът е оправдан на основание чл. 9, ал. 2, пр. 2 от НК за това, че макар формално да осъществява признаците на предвиденото в закона престъпление, извършеното деяние, поради своята малозначителност, е с явно незначителна обществена опасност.

При извършена служебна проверка по чл. 269 от ГПК, в рамките на дадените му правомощия, съдът намира така обжалваното решение за валидно, а в обжалваната част и допустимо. Не са налице нарушения на императивни материалноправни норми, които въззивният съд е длъжен да отстрани без да има изрично направено оплакване в тази насока, съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 1/2013 на ОСГТК на ВКС. Поради това на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата.

В рамките на въведените от жалбоподателя възражения, поддържани пред въззивната инстанция, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 439, ал. 1 от ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, като според ал. 2 този иск може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Погасяването на задължение за заплащане на присъдена издръжка следва да се докаже пълно и главно от длъжника - ищец по отрицателния установителен иск по чл. 439 от ГПК - чрез плащане или като се установи съгласието на другата страна за приемане на издръжка в натура. Погасяване поради изпълнение е налице и когато задълженият да плаща издръжка изцяло сам поеме грижите и издръжката на детето без участието на другия родител, на когото са предоставени родителските права след развода (решение № 134/25.06.2012 г. по г. д № 90/2012 г., IV г. о. на ВКС).

В случая се твърди погасяване чрез плащане.

С влязло в сила на 16.07.2011 г. решение № 2402/22.06.2011 г. по г.д.№ 3641/2011 г. на РС Пловдив е прекратен бракът между П. Н. и В. П., родителските права по отношение на малолетното дете Н. Н. са предоставени за упражняване на майката, съответно на бащата е определен режим на лични отношения с детето и размер на дължимата издръжка за детето от 500,00 лева

месечно, считано от 16.06.2011 г. до настъпване на обстоятелства, обуславящи друг размер на издръжката или прекратяването □, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска. За вземането за издръжка по посоченото дело е издаден изпълнителен лист на 15.11.2017 г., въз основа на който е образувано изп.д.№ 1320/2018 г. по описа на ЧСИ Петко Илиев с рег.№ 821 на КЧСИ, с район на действие ОС Пловдив. Между страните няма спор, а и от заключението по допуснатата съдебно счетоводна експертиза (л. 394 от делото на РС), което настоящата инстанция кредитира в тази му част, като компетентно изготвено, обективно и обосновано, се установява, че в периода от 27.06.2011 г. до 20.12.2016 г. П. Н. е заплатил на В. П. общо 65 750,00 лева за издръжка на детето Н. при дължими за същия период съгласно изпълнителен лист 33 250,00 лева. Плащането на сумите е удостоверено с разписки, представени на л. 73 - л. 116 от ДП № 139/2018 г. по описа на Пето РУ – гр. Пловдив, към НОХД № 5598/2019 г. на РС Пловдив.

Така спорен пред настоящата инстанция, с оглед предметния обхват на въззивната проверка, е въпросът, дали с така извършените в периода от 27.06.2011 г. до 20.12.2016 г. плащания, надвишаващи съдебно установеното задължение за издръжка, жалбоподателят е погасил авансово, чрез плащане, задължението си за заплащане на издръжка за детето за периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2018 г. в общ размер от 9 000,00 лева.

Настоящият състав приема, че извършените от жалбоподателя плащания за издръжка на детето Н. в периода от 27.06.2011 г. до 20.12.2016 г., надвишаващи съдебно установеното задължение за издръжка от 500,00 лева месечно, до размер от 9 000,00 лева, не представляват авансово платена издръжка за детето Н. за периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2018 г., поради следното:

По делото не са събрани доказателства в подкрепа на поддържаната от жалбоподателя теза, че с платената от него сума от общо 65 750,00 лева в периода от 27.06.2011 г. до 20.12.2016 г., е погасил авансово, чрез плащане и задължението си за издръжка за детето Н. за периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2018 г.

Разписките, удостоверяващи извършените в периода от 27.06.2011 г. до 20.12.2016 г. плащания (л. 73 - л. 116 от ДП № 139/2018 г. по описа на Пето РУ – гр. Пловдив, към НОХД № 5598/2019 г. на РС Пловдив) съдържат конкретна информация за основанието, на което е извършено всяко конкретно плащане. Във всяка разписка е посочен месецът, за който се отнася плащането, посочено е основание „издръжка на Н. П. Н.“ и са положени подписи на жалбоподателя и В. П.. Представените разписки представляват частни свидетелстващи документи и макар да нямат обвързваща за съда материална доказателствена сила, последната следва да бъде зачетена в отношенията между страните, доколкото отразява изявлението и на двамата родители, че извършените по същите плащания, касаят покриване на текущите разходи във връзка с издръжката на детето Н.. Така в разписките е материализирано удостоверително изявление за даден факт - плащането на издръжка, респективно получаването на издръжка, за конкретно посочени

месеци. Между тях не са посочени месеците в процесния период от януари 2017 г. до юни 2018 г. Опровергаване на така извършеното удостоверено изявление със средствата и способите, предвидени в ГПК, не е проведено от жалбоподателя - ищец. Поради това материалната доказателствена сила на разписките следва да бъде зачетена. Същите доказват плащането от жалбоподателя на издръжка за детето Н. Н. за периода юни 2011 г. – декември 2016 г., но не и за последващ такъв, в частност процесният. Поради същата причина следва да бъде зачетено и представеното на л. 51 от делото на РС споразумение от 02.02.2018 г. между жалбоподателя и В. П., съдържащо признание на неизгоден за жалбоподателя факт, че не е изпълнил задължението си за плащане на месечни издръжки за период, включващ и част от процесния такъв, а именно от месец януари 2017 г. до месец януари 2018 г. Само по себе си обстоятелството, че платената текуща издръжка за периода юни 2011 г. – декември 2016 г. надвишава съдебно определената месечна, не води до извод, че платеното в повече за конкретния месец, представлява авансова издръжка за неопределен бъдещ момент.

Неоснователни са и оплакванията относно незачитане доказателствената стойност на приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза. Съгласно чл. 195, ал. 1 от ГПК вещо лице се назначава, когато са необходими специални знания из областта на науката, изкуството, занаятите и др. В конкретния случай вещото лице е отбелязало в заключението си, че разглежда допълнително плащаните суми за издръжка, като авансово плащане за следващ период и съобразно това е дало отговор на поставените от ищеца въпроси. Това обаче не променя факта, че въпросът дали процесните плащания представляват авансови такива за издръжка за бъдещ период, е правен по своето естество и поради това извън компетентността на вещото лице.

Така направените изводи не противоречат на соченото от жалбоподателя решение № 152/22.12.2020 г. по г. д № 4162/2019 г., IV г. о. на ВКС, доколкото настоящата инстанция, както и първостепенният съд, приемат недоказаност, а не недопустимост на предявеното авансовото плащане на издръжка за детето. Цитираните решение № 120/03.12.2020 г. по г. д № 2097/2019 г., IV г. о. на ВКС и решение № 109/05.05.2016 г. по г. д № 2162/2015 г., III г. о. на ВКС пък са неотносими. Първото касае претенции по реда на чл. 441 от ГПК, във вр. с чл.45 от ЗЗД относно отговорността на съдебния изпълнител за причинените от него на страните по изпълнителното дело или на трети лица вреди, а с второто е даден отговор на въпроса „дали родителят на малолетно, респ. непълнолетно дете, който не е титуляр на родителските права по силата на влязъл в сила съдебен акт, има активната процесуална легитимация да предяви, респ. да даде допълващо съгласие по иск за присъждане на издръжка на детето срещу другия родител”.

Приетото не е и в нарушение на чл. 300 от ГПК, доколкото изводите на настоящата инстанция, както и тези на първостепенния съд, не са в противоречие с влязлото в сила решение № 194/13.12.2021 г. по ВНОХД № 1301/2021 г. на ОС Пловдив, с което присъда № 105/29.05.2020 г. по НОХД № 5598/2019 г. на РС Пловдив е изменена. С него жалбоподателят е оправдан не

защото не е извършено деяние, а на основание чл. 9, ал. 2, пр. 2 от НК, защото извършеното от него деяние, поради своята малозначителност, е с явно незначителна обществена опасност.

Налага се извод, че задължението на жалбоподателя за заплащане на издръжка за детето Н. Н. за периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2018 г. в размер на 9 000,00 лева не е погасено, чрез плащане, извършено авансово.

С оглед пълното съвпадане на крайните изводи на въззивната инстанция с тези на първостепенния съд, въззивната жалба срещу първоинстанционно решение в отхвърлителната му част, се явява неоснователна, а атакуваното с нея решение в същата част, следва да бъде потвърдено, като правилно.

Предвид крайния изход от спора, на въззиваемата страна се дължат разноски на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, но претенция и доказателства за заплащането на такива не е предявена.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба вх.№ 266756/20.05.2022 г. от П. В. Н., ЕГН *****, срещу решение № 260301/09.05.2022 г., постановено по г. д. № 6068/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив, **в частта**, с която е признато за установено в отношенията между страните, че П. В. Н., ЕГН *****, не дължи на Н. П. Н., ЕГН *****, представляван от законния си представител – неговата майка В. В. П., ЕГН *****, сумата от 1000,00 лева (хиляда лева) – главница, представляваща общ размер на платена и присъдена в полза на Н. П. Н. издръжка в размер на по 500,00 лева месечно, за периода от месец ноември 2016 г. до месец декември 2016 г., включително, и в същата част ПРЕКРАТЯВА производството по в.г.д. № 1757/2022 г. по описа на Окръжен съд Пловдив, VIII гр. с-в.

В тази част решението е с характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването, пред Апелативен съд Пловдив.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260301/09.05.2022 г., постановено по г. д. № 6068/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив, **в частта**, с която е отхвърлен искът за признаване за установено в отношенията между страните, че П. В. Н., ЕГН *****, не дължи на Н. П. Н., ЕГН *****, представляван от законния си представител – неговата майка В. В. П., ЕГН *****, сумата от 1000,00 лева (хиляда лева) – главница, представляваща общ размер на платена и присъдена в полза на Н. П. Н. издръжка в размер на по 500,00 лева месечно, за периода от месец ноември 2016 г. до месец декември 2016 г., включително, и в същата част ПРЕКРАТЯВА производството по в.г.д. № 1757/2022 г. по описа на Окръжен съд Пловдив, VIII гр. с-в.

*****, разликата над уважения размер от 1000,00 лева (хиляда лева) – главница, представляваща общ размер на платена и присъдена в полза на Н. П. Н. издръжка в размер на по 500,00 лева месечно, за периода от месец ноември 2016 г. до месец декември 2016 г., включително, до предявения размер от 10 000,00 лева (десет хиляди лева), както и за периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2018 г., за което вземане е издаден изпълнителен лист на 15.11.2017 г. по г.д.№ 3641/2011 г. по описа на РС Пловдив.

Решението подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от съобщаването, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____